

SLOVENSKI

vestnik

GLASILO SLOVENSKE KOROŠKE

KOROŠKI SLOVENCII

MESEC MAJ 1950 NAJ BO

MESEC ZADRUŽNE ŠTEDNJE!

Naši prihranki spadajo v naše

Hranilnice in posojilnice!

LETNIK V

DUNAJ, V SREDO, 3. V. 1950

ŠTEV. 32 (305)

Bivši partizani — borci za svobodo so zborovali

Celovec, 30. aprila. — Na današnjem Pokrajinskem zboru Zveze bivših partizanov Slovenske Koroške se je zbralo nad 150 delegatov iz vseh naših vasi, nekdanjih borcev narodnoosvobodilne vojske, borcev, ki tudi danes ne klonejo, ki so tudi zdaj, ko so utihnele puške in mitraljezi, v prednjih vrstah v borbi našega ljudstva za popolno nacionalno in socialno svobodo in enakopravnost. Zbor je bil predvsem mogočna manifestacija enotnosti našega naroda, zakaj le narodna enotnost je in more biti garant našega obstoja in nadaljnega razvoja.

Že ob osmih zjutraj so se delegati začeli zbirati v Rothovi dvorani. Prišli so iz najoddaljenejših krajev in čeprav so morali nekateri že ob dveh ali treh zjutraj od doma, se niso ustrašili dolge poti. Vodila in vodil jih pač globoka zavest, da morajo vsi kot en mož tudi danes biti na pravem mestu, kakor so bili za časa oborožene borbe.

Pred začetkom Zbora je donela v dvorani naša partizanska pesem, ki so jo prepevali zbirajoči se delegati, pesem, ki se je pri našem ljudstvu tako udomačila, da je postala prava pravca narodna pesem. Saj so naši borci jurigali prav s partizansko pesmijo in z njo šli v napad proti nacističnim in SS-ovskim krvolokom.

Pokrajinski zbor Zveze bivših partizanov Slovenske Koroške je odprl tov. Karl Pružnik - Gašper. Pozdravil je navzoče delegate in goste ter zastopnike naših organizacij: predsednika DF DL tov. dr. Franca Petka, predsednika Zveze slovenskih izseljencev tov. Vinka Gröblacherja, sekretarja Zveze slovenske mladine tov. Karla Perča ter pionirsko skupino iz Škofič. Posebej je pozdravil štegarjevega očeta iz Bele, ki je dal partizanski vojski dva sinova, od katerih je eden padel in osem vnukov. Pod pesnikovo mater iz Bele, ki je za svobodo našega ljudstva žrtvovala dva sinova, v partizanih pa so bili vsi trije, Janeza Šorlija, katerega oba sinova sta padla v partizanih, Jurija in Barbaro Županc iz Obirske, ki sta v minuli vojni zgubila vse svoje otroke (eden padel v partizanih, dva dne 29. 4. 1943 obglavljeni na Dunaju). Vejninkovo mater iz Remšeni-ka, ki je imela v partizanih vse tri otroke ter vse ostale žrtve fašizma. Po izvolitvi delovnega predsedstva — tov. dr. Luka Sienčnik, Leni Olipiceva in Jože Boltežar — so Zbor pozdravili zastopniki naših organizacij.

Pozdravnim govorom je sledilo politično poročilo predsednika tov. Karla Pružnika - Gašperja, nato pa je bila diskusija, v katero so posegli številni tovariši-partizani: Leni Olipiceva, Janez Butej-Luc, Jože Boltežar, Lipe Kolenik in mnogi drugi. Za tem je imel organizacijski sekretar Zveze tov. Janko Gröblacher organizacijsko poročilo, v katerem je nakazal akcije in uspehe Zveze v času od zadnjega Pokrajinskega zboru.

Po razrešnici staremu odboru, vsega slovenskega ljudstva na Koroškem sploh. ki jo je predlagal tov. Lovro Potočnik, so delegati soglasno izvolili novi Glavni odbor Zveze bivših partizanov Slovenske Koroške, ki ga je predlagalo predsedstvo. Izvoljeni so bili:

Predsednik: Karl Pružnik - Gašper, Celovec,

1. podpredsednik: dr. Luka Sienčnik, Dobrla ves,

2. podpredsednik: Janez Galob, pd. Trupej, Maloščje,

sekretar: dr. Franci Zwitter, Celovec,

organizacijski sekretar: Janko Gröblacher, Škocijan

ter številni drugi zaslužni partizani in partizanke.

Nato se je ponovno izvoljeni predsednik tov. Karel Pružnik v imenu celotnega novega odbora zahvalil delegatom za izkazano zaupanje in dal zagotovilo, da se bo novi odbor dosledno in brezkompromisno zavzemal za interese svojih članov in

Po referatu novoizvoljenega sekretarja Zveze tov. dr. Francija Zwittera, ki je obravnaval različne važne in aktualne probleme v zvezi z našo borbo za nacionalno svobodo in enakopravnost, je predsednik tov. Pružnik zaključil uspeli Pokrajinski zbor Zveze bivših partizanov Slovenske Koroške in položil vsakemu bivšemu partizanu ter tudi slehernemu koroškemu Slovencu, ki dobro misli, na srce povsem resnično geslo: **Narod se osvobodi samo z borbo!**

Ob prepevanju pesmi, ki jih je pel borovneljski moški zbor, so se delegati razšli.

Več o Zboru Zveze bivših partizanov Slovenske Koroške v današnji številki žal zaradi pomanjkanja prostora ne moremo poročati. Zato bomo pozdravne govore, referate in diskusije prinesli v prihodnjih številkah našega lista.

Sramoten poraz informbirojevske agenture

Diskusijo na I. Kongresu „Zveze slovenske mladine“ je koroška informbirojevska agentura poskušala izrabiti v svojo hujskaško gonjo proti socialistični Jugoslaviji, toda doživela je sramoten poraz.

Na Kongresu je poslala dve mladinki — Pavlo Janšicevo in njeno sestro iz Podravelj — z namenom,

da bi tam v diskusiji nastopili in delegatom povedali „resnico“. In res se je Pavla Janšiceva tudi javila k besedi in začela brati s koncepta, ki ga je prinesla napisanega že na Kongres. Da ga ni sestavila in napisala sama, temveč njeni naredbodajalci, je povsem jasno. Že njene prve besede so bile „Titova klika“,

Trgovinski odnosi med Jugoslavijo in Avstrijo

Kakor poroča tiskovna služba koroške deželne vlade, je bil v ponedeljek, dne 24. aprila na koroški deželni vladi razgovor z zastopniki jugoslovanske trgovinske delegacije pod vodstvom trgovinskega atašeya politične misije FLRJ Safeta Hadžiča, katerega namen je bil zboljšanje trgovinskih odnosov med Jugoslavijo in Avstrijo, v tem primeru posebno med Slovenijo in Koroško. Nadalje je v tem poročilu rečeno, da je bila obojestransko izražena želja, da bi vzpostavljene odnose razširili in je omenjeni razgovor korak naprej v poglobitvi gospodarskih odnosov med obema sosednima državama.

Toliko uradno poročilo.

Koroški Slovenci smo nedvomno med tistimi, ki so na vzpostavitvi resničnih in prijateljskih odnosov med sosednima državama Jugoslavijo in Avstrijo najbolj zainteresirani, zakaj Jugoslavija je naša matična država, v Avstriji pa živimo. Saj smo potrebo po zblizanju obeh držav že nešteto krat poudarili in naglasili, posebej pa že Demokratična fronta delovnega ljudstva v zna-

nih svojih zahtevah julija lanskega leta. Očitno pa avstrijska vlada na tem ni bila zainteresirana, čeprav bi avstrijsko ljudstvo, poštene in resnični avstrijski demokrati, vsak korak v tem pogledu gotovo odobraval in pozdravljali. Dočim se je jugoslovanska vlada že vsa zadnja leta odkrito prizadevala, da bi se obe državi medsebojno zblizali, da bi prišlo med njima do trgovinskega sodelovanja in sodelovanja na drugih področjih, je avstrijska vlada nadaljevala s sovražno protijugoslovansko politiko, z blatenjem jugoslovanske državne ureditve ter s tem gojila in poglobljala sovraštvo do nove Jugoslavije med vsem avstrijskim prebivalstvom. Da taka politika avstrijske vlade ni mogla privedi do zblizanja med obema državama, je popolnoma jasno. K temu pa še pride velenemška — šovinistična politika avstrijskih oblasti v odnosu do koroških Slovencev kot delu celokupnega slovenskega in vseh jugoslovanskih narodov.

Če je zdaj Avstrija, oziroma avstrijska vlada, zares začutila potrebo po zblizanju s sosedno Jugoslavijo in če res odkrito misli s poglobljanjem medsebojnih odnosov, bo

„antisovjetska politika“, „imperialisti“, „ameriški špioni“ itd., pač pesem, ki jo informbirojevski zbor poje že skorajda dve leti. Čim pa so te besede padle in so delegati videli, da govori nekdo, ki je bil poslan, da bi provociral, so spontano vsi kot en mož začeli vzklikati tovarišu Titu, jugoslovanski Partiji ter „Svoje matične domovine ne pustimo blatiti nikomur“. Navdušeno vzklikanje, ki je trajalo dobrih pet min., je spravilo histerično informbirojevsko agentko popolnoma iz koncepta, kajti kaj takega gotovo ni pričakovala. Tresla se je na vsem životu in ni vedela ne kod ne kam. Kakor njeni naredbodajalci je pač tudi ona pričakovala, da bo s svojim nastopom uspela razbiti Kongres in da se ji bo večina zbranih mladincev gotovo pridružila in zapustila dvorano. Toda zgodilo se je nasprotno. Mladinci so ji pokazali vrata, skozi katera je morala skupaj s svojo sestro, ki ni zinila niti besedice, osramožena oditi.

Na tem primeru spet vidimo, kakšnih metod se koroški informbirojevci poslužujejo in predvsem, kako naša mladina sodi o njih. Naše mlade generacije ne bodo preslepili nikoli, ker dobro ve, kje je resnica, na kateri strani pravica. Njeno zaupanje v novo socialistično Jugoslavijo je brezmejno, ker ve, da je danes Jugoslavija edina, ki dosledno zastopa in ščiti interese malih in zatiranih narodov, dočim jim je ZSSR s svojo hegemonistično politiko zasadila nož v hrbet. Zato naša mladina nikomur in nikoli ne bo dovolila, da bi blatil in sramotil našo matično domovino, ki je naš edini zaščitnik.

Informbirojevski agentje, predvsem koroški, pa naj enkrat za vselej vzamejo na znanje, da so zaigrali, da jih je naše ljudstvo v celoti spoznalo in da nedeljski poraz, ki so ga doživeli, ni bil prvi, še manj pa zadnji!

morala predvsem bistveno spremeni svojo dosedanjo politiko napram socialistični Jugoslaviji, prav tako pa tudi zavzeti povsem drugačen odnos do slovenskega življa na Koroškem. To sta osnovna in glavna pogoja za zblizanje in resnično prijateljsko sodelovanje med obema sosednima državama.

Koroško informbirojevsko glasilo „Volkswille“ izrablja zgoraj omenjene razgovore spet v svojo hujskaško in klevetniško gonjo proti Jugoslaviji in v tem očitno vidi novo „izdajstvo“ Jugoslavije. Po mnenju Informbiroja bi Jugoslavija pač z nikomur ne smela trgovati razen s SZ in njenimi sateliti pod pogoji, ki bi jih narekovali sovjetski hegemonisti. Da SZ in ostale ljudske demokracije trgujejo z najrazličnejšimi državami in imajo z njimi sklenjene pogodbe, seveda ni izdajstvo, imperializem itd. Tu spet vidimo, kako smežnih „argumentov“ se Informbiro poslužuje, da bi diskreditiral socialistično Jugoslavijo. Vse kar stori Jugoslavija, je napačno, kar pa stori oni sami, je vse prav, čeprav bi bilo v resnici stokrat napačno. Bodo videli, kam bodo prišli!

Nesramno spletkarjenje koroških šovinistov v zvezi z volitvami v trgovsko in obrtno zbornico

Prihodnjo nedeljo bodo v Avstriji volitve v obrtniške in trgovske zbornice. Predvolivne priprave, ki so v teku, se odvijajo v glavnem tako, kakor to žele prvaki OeVP in SPOe, ki imajo v teh zbornicah glavno besedo. „Demokratičen“ volivni zakon je spreten prirejen v tem smislu, da manjšim skupinam obrtnikov ne dopušča samostojnega nastopa na volitvah. S pomočjo tega zakona in drugih ukrepov so voditelji OeVP in SPOe uspeli, da so v vseh avstrijskih pokrajinah vložili samo eno listo. Ono, za katero so se medsebojno dogovorili in ki jim omogoča, da bodo še naprej mešetarili in ukrepali po svoji volji, ne da bi kdor koli manjših obrtnikov imel kaj besede zraven.

Pri nas na Koroškem pa se je to vprašanje zapletlo bolj, kakor so pričakovali. Slovenskim obrtnikom je nastop na volitvah sicer onemogočen. Toda poleg njih je tu še 33 slovenskih kreditnih zadrug (Hranilnic in posojilnic), ki imajo polno pravico do svojega zastopnika v trgovski in obrtniški zbornici.

Zato so morali v razporedu mandatov že v naprej predvidevati za koroško kreditno združništvo dva zastopnika, medtem ko je v drugih pokrajinah samo po eden. S tem razporedom se je navidezno pomirila celo Glavna združna zveza za Avstrijo na Dunaju. Ta je predlagala obema združnima organizacijama na Koroškem enoten nastop na volitvah. S tem, da imata vsaka po enega zastopnika in po enega namestnika. Tako so navidezno ugodili nesporni pravici slovenskih zadrug do lastnega zastopnika v Zbornici.

Toda samo navidezno. Kajti od tu se že začnejo spletke, značilne za koroško politiko in odnos, ki ga imajo velenemški šovinisti do koroških Slovencev in njihovih pravicah.

Najprej so predstavniki nemških zadrug „prijateljsko“ svetovali Zvezi slovenskih Zadrug, naj s svoje strani samostojno vložijo enotno listo, ki pa naj vsebuje samo imeni slovenskega kandidata in njegovega namestnika. Isto bo storila nemška združna organizacija, prav tako pod imenom enotne liste. Slovenski zadrugi temu naivnemu triku niso nasedli. Kajti razumljivo je, da bi volivna komisija pet minut pred potekom roka za vlaganje list zavrnila slovenske kandidate za enotno listo, češ da je že s strani nemške združne organizacije vložena „Enotna lista“.

Ker ta cenen manever ni uspel, je nemška Zveza „pristala“, da vložijo skupno listo. Na njej bosta slovenski in nemški kandidat ter oba namestnika. In pri tem je ostalo. Toda ne dolgo. Zadnji dan pred potekom roka za vlaganje list so predstavniki nemške Zveze nenadoma izjavili, da slovenskim zadrugam ne morejo priznati lastnega zastopnika, marveč samo namestnika. Sklicevali so se pri tem na „demokratičnost“, ki baje ne dopušča, da bi koroški Slovenci, ki imajo manj zadrug kot Nemci, imeli svojega zastopnika v Zbornici. V želji, da bi bila enotnost le dosežena, so slovenski zadrugi ki na to žrtev pristali, toda dobro uro pred potekom roka za vlaganje je nemška Zdržna centrala preklcala tudi ta svoj predlog in Zvezi slovenskih zadrug sporočila, da na „Enotni listi“ ne pride v poštev niti slovenski namestnik, da pa bodo člani nemške Zveze, samo po sebi razumljivo, zagovarjali koristi slovenskih zadrug prav tako kakor lastne.

In tako so pokazali pravi namen prvotnega predloga o mešani kandidaturi. Z zavlačevanjem vse do poteka zakonskega roka, preklicevanjem prejšnjih in dajanjem novih predlogov, s spletkami, ki jim je težko naj-

ti primere, so velenemški šovinisti spopkušali koroške Slovence znova oropati za pravico, ki jim nesporno pripada. V tem sicer niso uspeli. Kajti slovenski zadrugi so — dobro poznavajoč miselnost in značaj teh ljudi — že pred tem podvzeli vse ukrepe, da lahko v zadnjem trenutku, če bo potrebno vložijo lastno kandidatno listo. In to so tudi storili.

S tem je bila nemška Zveza prisiljena, da gre na volitve, medtem ko je prej, sigurna „zmaga“, svojim zadrugam že sporočila, da jim ne bo treba na volišče, ker bo dobila zastopnika brez volitev.

Toda koroški šovinisti so nepoboljšljivi in ponovno poskušali s svojimi podlimi mahinacijami. Da jim le ne bi bilo treba na volitve, so končno pristali na to, da na njihovi „Enotni listi“ kandidira zastopnik Zveze slovenskih zadrug. Možnost za to je bila dana, ker rok za spreminjanje kandidatnih list še ni bil potekel. Predlagali so umaknitev slovenske liste in temu odgovarjajočo spremembo svoje „Enotne liste“. Toda v zadnjem momentu se je pokazalo, da so Zvezo slovenskih zadrug tudi tokrat hoteli prevariti. Njihova zdaj

spremenjena lista je nosila neko drugo, napačno ime in bi jo volivna komisija po pravomočni umaknitvi slovenske liste prav gotovo zavrnila. To pa so tudi hoteli in zato njihovo spletkarjenje. Vendar so se gospodje precej urezali, kajti računa brez krčmarja nikoli ni dobro delati. Zastopniki Zveze slovenskih zadrug so bili dovolj previdni in umaknitev svoje liste predlagali le pod pogojem, če se zdaj skupna enotna lista v redu spremeni. Tako se je tudi zgodilo in koroški šovinisti so s svojimi nizkotnimi spletkami doživeli poraz.

Ti manevri in spletke pa vendar znova kažejo, da koroškimi šovinistom pridejo prav tudi najbolj neznajni triki, samo če bi z njihovo pomočjo lahko škodovali koroškim Slovencev.

Nemška Zveza je lani marca ob priliki konference v Londonu bila med prvimi, ki je objavila izjave, kako baje močno skrbi za koroške Slovence in njihove pravice. Primer sedanjih priprav za volitve v obrtniške in trgovske zbornice pakaže ravno nasprotno. Kakor vedno, je tudi to pot med besedami in dejanji vodilnih oseb koroškega političnega in gospodarskega življenja, velika razlika.

Socialistični način proizvodnje v Jugoslaviji je zajel tudi gozdne delavce

Socialistični način proizvodnje, ki se je že razširil na vse vrste industrije, v deželi, je zajel tudi gozdne delavce. Gozdarstvo je ena izmed najvažnejših vrst gospodarstva v Jugoslaviji. Danes, v času gospodarske blokade od držav, ki so članice kominforma, gosti prostrani gozdovi v Jugoslaviji mnogo doprinašajo k izpolnjevanju njenega petletnega

drv za domačo uporabo. Gozdna uprava Bled se ponaša z najboljšim delovnim kolektivom, ki je prvi sprožil tekmovanje za čim večji delovni učinek. Brigada tovariša Korošča je pripravila 9 kubičnih metrov drv na posameznika. Med tekmovanjem je brežiška brigada dosegla rezultat 17,20 kubičnih metrov na posameznika, dočim je gozd-

plana. V zameno za les dobiva razne stroje, ki so nujno potrebni za izgradnjo težke industrije.

Ljudska fronta Slovenije je organizirala veliko akcijo sečnje in priprave lesa za izvoz. Nad 26.000 ljudi, predvsem s podeželja, je sodelovalo pri gozdnih delih. Veliki gozdni centri so oživali. Gozdne uprave v Ribnici, Kočevju, na Bledu, v Mariboru, Ljubljani in Tolminu in druge so pričakovale delavce ter skrbele za razdelitev dela, kakor tudi za njihovo namestitve in prehrano. Pri delu v gozdnih brigadah so kmetje spoznali vse prednosti kolektivnega dela in se jim je po vrnitvi iz brigade zdel nemogoč njihov prejšnji način dela, ki je bil zvezan z neštetiimi težavami, ki je moral vsak sam sekati, spravljati in voziti les v mesto. Po končani gozdni akciji, ki je bila mnogim šola, ki jih je strokovno usposobila, je precej kvalificiranih delavcev ostalo v stalnih gozdnih brigadah.

Frontna organizacija je dala državi delovne moči tudi za pripravo

na upravo Straža ta rekord še prekosila za 19 kubičnih metrov na osebo.

Člani sindikalnih podružnic so s prostovoljnim delom preskrbeli z drvmi prebivalstvo. Samo iz Ljubljane je 4000 članov sindikalnih podružnic delalo v stalnih delovnih brigadah, dočim so ostali v velikem številu odhajali v gozdove ob nedeljah ter pomagali pri delu. Med gozdnimi upravami se je razvilo veliko tekmovanje za čim večji delovni učinek in za čim boljše kvaliteto dela.

Z množično udeležbo pri gozdni akciji člani Ljudske fronte Slovenije ponovno dokazujejo globoko razumevanje za potrebo prostovoljnega dela. Poleg milijonske materialne koristi, ki jo s svojim delom doprinašajo deželi, ustvarja to delo iz njih nove ljudi, socialistične ljudi, ki z drugačnimi očmi gledajo svet in drugače pojmujejo delo in življenje, kakor prebivalci kapitalističnih dežel.

Po širnem svetu

Trst. — V noči na 29. april t. l. je vrgla neofašistična skupina vžigalno bombo v „Stadion 1. maja“ v Trstu, da bi uničila tribune stadiona. Bomba je po srečnem naključju padla na tlakovana tla ter povzročila samo neznatno škodo. — S tem napadom so očitno skušali preprečiti prvomajsko prireditev v stadionu. Policija doslej še ni prejela nobenega napadaleca.

Tel Aviv. — V jordanskem parlamentu so razglasili priključitev arabskega dela Palestine k Jordanu. S tem se je prebivalstvo Jordana podvojilo. Priključitev je bila izvedena navzlic temu, da je politični odbor arabske lige razglasil v začetku aprila vsako priključitev palestinskega ozemlja za protizakonito. Uradni izraelski predstavnik je izjavil, da je ta priključitev enostransko dejanje, ki ga „Israel nikakor ne more priznati.“

Singapur. — V borbah z narodno-osvobodilnimi četami na Malaji so kolonialne policijske čete izgubile samo v zadnjih treh dneh 327 ljudi ter imele 357 ranjenih. Ti podatki so iz uradnega poročila, ki so ga objavili v Singapuru.

Tokio. — Agencija France Presse prinaša uradno poročilo iz Tokia, po katerem bodo okupacijske čete kmalu zapustile področje Tokia, zaradi česar bo japonska vlada spet dobila razna poslopja v mestu. V Tokiu bodo po tej vesti ostali samo tisti, ki so v službi Mac Arthurjevega glavnega štaba.

Teheran. — Policija v Mazanderanu (južna Perzija) je streljala na tekstilne delavce, ki so demonstrirali in zahtevali povišanje mezd. Pet delavcev je bilo ubitih, večje število pa ranjenih.

Washington. Funkcionarji ameriškega zunanjega ministrstva so izjavili, da je britanska vlada predlagala vladi ZDA, naj prevzame velik del britanskih gospodarskih obveznosti v Indiji, Pakistanu in jugovzhodni Aziji.

SPZ naznanja

Centralni oder
Slovenske prosvetne zveze

vabi

na svojo prireditev s staro in znano dramo

„Za pravdo in srce“

ki bo v nedeljo, dne 7. maja 1950 ob 15. uri

v Narodnem domu v št. Jakobu

Uradne ure Okrajnega odbora
DFDL v Borovljah

v okrajni pisarni, Dollichgasse 4 so:

v torkih od 8 do 18 ure,
v petkih od 8 do 13 ure in
v sobotah od 8 do 13 ure.

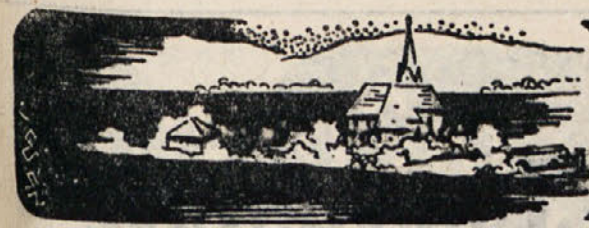
V ostalem času je okrajna pisarna zaprta, ker so aktivisti na tere-
nu.

DFDL, Okrajni odbor Borovlje

Rešitev križanke „Knežji kamen“

Vodoravno: 1 Borut, 6 komora, 9 Obir, 10 ura, 12 skedenj, 14 lo, 16 kanja, 17 obara, 18 Ant, 20 vred, 23 Oger, 25 Aida, 26 Meža, 27 Nin, 29 logika, 30 KZ, 32 jedca, 34, kij, 36 renegat, 38 Slovenija, 43 Zala, 44 Sava, 46 ta, 47 Hotimir, 50 os, 52 krt, 53 PTT, 54 otava, 57 kadar, 58 ratar, 59 lok, 60 Morana, 62 pionir, 66 Gorazd, 68 ajda, 71 Vrel, 72 Germani, 73 drag, 74 partizan.

Navpično: 2 oko, 3 Rob (Ivan), 4 umik, 5 terek, 7 rudar, 8 arena, 11 Anja, 12 Slovan, 13 Janežič (Anton), 15 Obri, 19 trak, 21 edn., 22 da, 24 Gega, 26 Modest, 28 ikra, 29 Lenart, 30 kk, 31 Zila, 32 Jelka, 33 ata, 35 joh, 37 avtor, 38, Stol, 39 Vovbre, 40 ni, 41 ima, 42 ara, 43 zora, 45 april, 48 Tamar, 49 Ida, 51 srp, 55 tog, 56 ako 57 Kozma, 61 nji, 63 Ivan, 64 org., 65 NEP, 67 dar, 68 anti, 69 dd, 70 ara.

Po naši zemlji

Seja občinskega odbora v Libučah

Naši zastopniki v občini hočejo svoje volivce in občane obveščati o delu v občinskem odboru. Čeprav so seje vsakomur dostopne, to se pravi, so javne, se občani te svoje pravice še premalo zavedajo, da bi k sejam saj nekateri tudi prišli, zato se bomo poslužili našega lista in naj sledi danes poročilo o zadnji seji.

Pred tremi tedni je bila pravzaprav že prva seja, na kateri smo sestavili osnutek za občinski proračun. V tem osnutku je bil predlog, da bi postavili v občinski proračun znesek za plebiscitne proslave, ki jih namestimo v oktobru uprizoriti z velikim pompom. Naš zastopnik se je seveda takoj oglasil k besedi in protestiral proti tej postavitki, ker ima občina brez dvoma druge važnejše potrebe, kakor izdatke za prireditve, ki naj bi spet na novo razpalile nacionalne strasti in nikakor ne bi pospeševale dobrega razmerja z današnjo Jugoslavijo, o katerem zadnje dneve pišejo in govorijo. Ta pameten protest je večina odbornikov upoštevala in predvsem še župan gospod Stehauar sam in so to postavko črtali.

Tako je bila na seji občinskega odbora dne 23. aprila 1950 kot glavna točka odobritev občinskega proračuna. Postavka za plebiscitne proslave je izginila iz proračuna. Polnoštevno zbrani občinski odbor je brez posebne vročih razprav odobravala v proračunu postavko za postavko v razumevanju za potrebe in izdatke, ki so v občini nujni. Za pravo občinskih potov so določili 8000 šilingov, kakor tudi zneske za popravilo šolskih poslopij v šoli v Šmarjeti in Zgornjih Libučah, za socialne podpore in drugo. Kljub temu, da obeta občinska uprava, da bo pravična in bo štedila, so morali občinske doklade nekoliko zvišati in sicer na 140 odstotkov. Ker je bil proračun stvarno postavljen in odgovarja zahtevam, je bil sprejet z vsemi glasovi. Postavko 3000 šilingov za kmetijstvo je okrajno glavarstvo črtalo.

Nadalje so razpravljali o melioraciji libuškega pašnika, o popravilu struge libuškega in šmarješkega potoka, da bodo onemogočene poplave in škode, povzročene po hudournih, ter o nujno potrebnem vodovodu

du Libuče — Pliberk. Vse te izredne projekte bomo mogli uresničiti le, če bo občina dosegla 50 odstotno subvencijo in upamo, da bo županu, ki se, kakor izgleda, za to trudi, tudi uspelo.

Županu na ljubo moramo priznati, da skuša biti pravičen, objektivni in socialen, ker je na predlog našega odbornika Kolenika Janeza, da naj občina napravi dvojezične napise, na to prvi pristal ter je bil ta predlog tudi veljavno potrjen in sklenjen. Ta sklep drži in pričakujemo, da bomo kmalo videli na kažipotih dvojezične napise, kar je sicer čisto samo ob sebi umevna in naravna naša pravica. Župan sam je izjavil, da je tako pravično in še pristavil, da se nobene narodnosti ne sme žaliti.

Nekoliko bolj trdo je šlo za sklep male podpore težko prizadeti Kolenikovi kmetiji, kjer je lani v poletju ogenj do tal uničil gospodarsko in stanovanjsko poslopje z vsem inventarjem. Z apelom na socialni čut in moralo medsebojne samopomoči je predlog odbornika Kolenika Janeza prodril in so sklenili, da bodo dali Kolenikovim kot majhno podporo 20 smrek iz Mertlnovega gozda.

Sklenili so, da bo občina nabavila prepotrebno sadno škropilnico, ker se škropljenje sadja pri nas še premalo izvaja ter zaradi tega sadni škodljivci uničujejo sadni pridelek.

Tudi za ugodnosti ob cesti iz Pliberka do Hrusta in od Pliberka do

Bela. V občini Bela živi štiriinšestdeset let stara žena, Ana Kolo-
vič, petnajst let je že vdova po gozdnem delavcu. Celu svoje življenje je garala in si pri svojih skromnih dohodkih ni mogla za stara leta ničesar prihraniti. Danes je onemogla in navezana takorekoč na bolniško posteljo. Naravno je in samo ob sebi umevno, da taka oseba zasluži, da bi oskrbovalni uradi poskrbeli, da bi mogla svoj večer življenja preživeti, kot se spodobi za človeka, ki je celo življenje delal in trpel. Toda čujte, ta žena prejema 56 šilingov rente od občine. Ni treba posebej poudarjati, na kakšen čudežen način bi se mogla ta žena s to vsotico v današnji

kolodvora so sklenili postaviti na obeh cestah po štiri klopi. Ob pomladanskih in poletnih večerih bodo služile sprehajalcem za prijeten odih in morda tudi za sestanke zaljubljenec, a tudi naše mamice se bodo, ko se bodo v poletni vročini vračale iz cerkve, rade odpočile na teh občinskih klopih, posebno pri merne pa bodo za one, ki že uživajo svojo zaslužno pokojnino.

Sklenili pa so tudi, da bodo nabavili v občinski sobi svoje stole, ker so do zdaj sedeli še na izposojenih sedežih in tudi župan še ni sedel na „svoj“ županski stolček. — Občinski lov je spet dobil v najem stari zaslužen lovčev in prijatelj divjačine kmet Kos Janez. — Od psov bodo morali plačati v Libučah po 5 šil. davka. — Nadalje so razpravljali o popravilu pokopališčnih zidov pri cerkvah v Libučah in Šmarjeti. — Mertlnovo kmetijo v Šmarjeti, ki je last šmarješke šole, bodo dali na novo v najem. Termin je določen za 10. maj 1950.

To je kratka slika o razpravah na zadnji seji občinskega odbora naše občine, ki so se je prvič po vojni udeležili tudi naši izvoljeni zastopniki. Naši odborniki so že takoj pokazali, da bodo delali tako, kakor bo to v interesu občanov, pokazali so razvit socialen čut, gospodarsko uvidnost, smisel za pravico in nepristranost. Če bodo take moralne vrline prevladovali pri celotnem odboru, potem uspehi koristnega in uspešnega dela ne bodo izostali.

draginji le približno preživljati. Ta primer pač ni, osamljen in je takih revežev, ki so na stara leta, kljub svojemu celozivljenjskemu trudu in delu, berači in navezani na miloščino ter jasno govori, koliko razumevanja in socialnega čuta ima javna uprava za potrebe onemoglih, ko na drugi strani razmetavajo denar po nepotrebnem.

Celovec. Iz poročil deželne vlade in tujsko prometnega urada posnemamo, da vračajo britanske vojaške oblasti številne rekvirirane hotele in penzionate ob Vrbskem jezeru, kakor v Vrbi, Porečah in drugod svojim lastnikom za uporabo za tujski

promet že za letošnjo sezono. Na ta način hočejo dvigniti tujski promet. Lepo in prav, vendar vemo, da si bodo mogli razkošje in ugodnosti izpraznjenih hotelov privoščiti samo avstrijski in mednarodni denarni mogotci, dočim bo naš mali delovni človek, delavec in nameščeneec, z največjo štedljivostjo in v pomanjkanju preživljal poletne mesece, ko bodo njegovi izkoriščevalci brezskrbno uživali dobrote, ki jih nudijo letovišča. Znano je, kakšno je pomanjkanje človeka vrednih stanovanj za množico prebivalstva, mnogi ga sploh zaman iščejo, drugi pa prebivajo v razpadlih luknjah in duplinah. Tukaj bi imela država hvaležno področje, da bi se trudila za odpravo tako občutne stanovanjske krize.

Mostič. (Požar). Pred dnevi je zadela posestnika Pavla Keršerja v št. Lipšu pri Mostiču huda nesreča. V njegovem gospodarskem poslopju je izbruhnil silen požar, ki je popolnoma uničil vse poslopje. Ostale so le gole stene. Hkrati so bili uničeni vsi stroji ter je zgorela vsa krma, ki jo je imel v zalogi. Skupna škoda znaša 100.000 šilingov. Zlasti v današnjem itak težkem položaju je to občuten udarec za prizadetega gospodarja.

Avtobusni promet Velikovec — Djekše. Kakor sporoča celovška poštna direkcija, je avtobusni promet med Velikovcem in Djekšami, ki je bil februarja meseca vsled slabe ceste prekinjen, spet vzpostavljen. Zaenkrat, to je do novega voznega reda, ki ga bodo sporočili po vsej verjetnosti maja meseca, vozi avtobus na progi Velikovec—Djekše po naslednjem voznem redu:

Iz Velikovca v **sredah in sobotah** ob 6.00 in 16.10 uri, iz Djekš pa ob 6.50 in 17.45 uri.

V **nedeljah in praznikih** odpelje avtobus iz Velikovca ob 7.30 uri, iz Djekš pa ob 17.45 uri.

Borovlje. (Nesreča pri delu). V naši požarski zadrugi si je pred kratkim puškar Friderik Wedenik pri delu zlomil roko in so ga morali prepeljati v celovški sanatorij. Nesreča se je zgodila na ta način, da je z roko prišel v transmisijo, ki je bila v polnem teku.

Bekštanj. (Prometna nesreča). V ponedeljek preteklega tedna je neki italijanski avtomobil povozil delavca Leopolda Kojžnika, ki se je s kolesom peljal po cesti. K sreči se Kojžniku ni mnogo zgodilo — poškodb so bile neznatne, njegovo kolo pa je precej poškodovano.

PREŽIHOV
VORANCI:

POŽGANICA

Ob istem času, ko so peljali Malgaja na pokopališče, so pripeljali na grad tudi ranjenega lajtnanta Steinhacherja...

Zvečer so pili tisti volkswehrovci, ki niso bili na fronti. Prvo zmago slavje se je začelo pretvarjati v neutegljivo jezo. Pri eni mizi so sedeli Rožej, Obergast, Požarnik Kristl, Ladinik Bertl in še nekateri drugi Dunajčani; pri drugi mizi pa Aberšek s svojimi tovariši.

„Ali ste videli danes...?“ se je oglasil Požarnik.

„Da...“

Vsi so mislili na prizore, ki so se odigrali ob Malgajevem prevozu. „Moja misel je ta, da so take stvari nedostojne — kdor je mrtev, je mrtev! In Malgaj je padel kot junak, za svojo stvar...“ je menil Obergast.

„Kaj pa čekate?“ se je srdito oglasil Aberšek od druge mize. „Ali je kaj drugega zaslužil?“

„Taki psi ne zaslužijo drugega,“ je rekel Čoklar Gustl in dodal: „Sicer pa: vojna je vojna...“

Toda Ladinik je jezno udaril po mizi:

„Kdo čveka? Ti, Aberšek, ali si ti vojno sploh okusil? Tu si se predvčerajšnjim prirepil, ko smo čuše že potisnili iz dežele.“

Rožej Klemen pa je požokal Aberška:

„Povej rajši, kako si pri Roženku rekviriral konje...“

Vse omizje je prasnilo v smeh. Aberšek je namesto odgovora zlobno zamrmral:

„Ta mi bo še plačal!“

Vsa posadka je vedela, kako se je končala Aberškova misija. Kmet

Roženek, kateremu je hotel rekvirirati konje, se je kralko in malo uprl.

„Ne dam konj za topove, s katerimi bi streljali proti mojim. Jaz sem Slovenec!“

Ko je eden Aberškovih spremljevalcev začel grozeče nabijati puško, je kmet Roženek skočil predenj, razgalil srajejo na prsih in vpil:

„Tu sem, ustrelite me! A konj ne dam! Živ jih ne dam!“

Medtem pa, ko se je Aberšek prepiral s kmetom, je družina skrivaj odvedla konje iz hleva.

„Za rekvizicijo si pa mojster!“ se je smejal Rožej.

Aberšek in tovariši so se srdito dvignili in odšli.

„Tem tipom privoščim!“ je dejal Ladinik in zavpil proti vratom: „Glej, da ti ne boš plačal!“

Ladinikovo prerekovanje se je prekmalu izpolnilo; še tisto leto so Aberška Roženkovi rojaki tako premlatili, da je ostal komaj živ...

„Z Mariborom ne bo nič!“ je pripomnil Obergast, ko so ostali sami.

„Nič! Fronta je že ustavljena na deželni meji.“

„Kaj bomo pa mi...?“

„Da, kaj bomo...?“

To vprašanje je zaskrbelo vse.

„Nobene prave volje nimam, položiti svoje kosti k večnemu počitku v teh grabnih,“ je dejal Obergast.

„Menda so prišle šrbske čete na mejo...“

„Prava vojna se bo šele začela.“

A Rožej je sklenil:

„Zdaj moramo najprej počakati, da vidimo, kaj bo.“

Dva dni pozneje je rekla mati Klemenu:

„Si že čul, da je Močivski Petruh padel pri Velikovcu?“

„Nisem!“ je lagal Klemen, ki je to novico že slišal drugi dan po zasledbi Mežiške doline, a si je ni upal povedati starišem. „Nisem, ker je bil naš bataljon na drugem mestu...“

„Tega fanta mi je zelo žal. Kaj neki bo rekla mati? Prej oče, zdaj sin... Zdaj bo ostala sama na tej fronti...“

Klemen je molčal. Tudi njemu je ta vest prizadejala dovolj bolečin. Mnogo pomislekov mu je povzročila in mu vzbujala tudi tibe očitke, kot bi bil sam nekam kriv te smrti. In še taka smrt!... Zato je molčal.

Mati pa je vpraševala dalje:

„Kako to, da Čarnuhovega Oteja še ni bilo k nam. Kje se potika...?“

Pri teh besedah se je njen obraz zatemnil, kot bi jo zgrabila težka bolečina, in njen glas je bil poln grozotne slutnje.

„Na fronti je...“

Mati ga je zdaj samo pogledala, potem je umaknila oči, kot bi se

STRAN NAŠIH ŽENA

Svobodna in enakopravna žena v Jugoslaviji

Svobodne in enakopravne jugoslovanske žene se danes uveljavljajo na vseh delovnih področjih. One so v prvih vrstah med borci za industrializacijo in elektrifikacijo domovine. Saj jih nič več ne ovirajo določbe iz predvojne Jugoslavije, ko je bila žena za 25 do 50 odst. slabše plačana kakor moški, ko ni imela plačanega dopusta in se država niti delodajalec nista menila za varstvo zaposlene matere in njenih otrok.

Danes država skrbi za investicije in vzdrževanje otroških, mladinskih in materinskih ustanov vseh vrst. Državni proračun za varstvo otrok narašča z vsakim letom. Tako je za leto 1950 določenih za otroške jasli in domove igre in dela v Sloveniji 74,7 milijona dinarjev, za različne vzgojne in socialne skrbstvene domove nad 30 milijonov dinarjev, za gradnjo šol in internatov za učence v gospodarstvu pa 23 milijonov dinarjev. V republiškem, oblastnih in okrajnih proračunih za leto 1950 je dalje določenih za Slovenijo poleg nakazanih kontingentov še 50 milijonov dinarjev za vzdrževanje žolskih kuhinj, katerih število se bo letos povečalo za 140 novih in bodo skupno zajele 15.000 otrok. Za 36.000 otrok, ki bodo letos letovali v Sloveniji, je določenih nadaljnjih 50 milijonov dinarjev, za vzdrževanje otroških jasli, domov igre in dela in specialnih otroških ustanov pa 120 milijonov dinarjev.

Število otroških jasli in domov igre in dela se stalno večja. Nove jasli in domovi igre in dela se ustanavljajo v mestih in industrijskih središčih, pri tovarnah in v zadrukah. Vsi ti domovi so lepo urejeni in oskrbovani z največjo ljubeznijo. Največ teh domov je urejenih v razkošnih udobnih vilah znanih bivših sodelavcev okupatorja ter izdajalcev domovine. V posebnih šolah, ki jih prejinja Jugoslavija ni imela, se vzgajajo otroške negovalke in vzgojiteljice za te ustanove. Tako se matere v zavesti, da so njihovi mali pod skrbnim varstvom, negovani z ljubeznijo in razumevanjem, — lahko popolnoma in v miru posvetijo svojemu delu. Vsako jutro prihajajo otroci v te domove, zvečer pa se spet z materami vračajo in v svojem toplim družinskem krogu pripovedujejo staršem o novih igrah, ki so

se jih naučili in o vsem čudovitem, kar doživljajo dan za dnem v svojem otroškem kraljestvu.

In žene, matere delajo. Delajo na vseh nešteti deloviščih domovine, ki postaja lepša, naprednejša. V tovarnah, na stavbiščih, delavnicah, institutih, — pri delih, ki so še nedavno veljali izključno za moške, povsod se žene danes uveljavljajo.

Ene izmed številnih otroških jasli v Jugoslaviji

Gizela dela za drugo petletko

V tovarni verig v Lescah pri Bledu dela elektrovarilka Gizela Beravseva že sedemindvajset let. Ko je prišla v tovarno, je bila ta last delniške družbe, ki so ji delavci pomenili samo kapital, iz katerega je kovala dobiček. Njen oče je bil mojster v tovarni. Ob večerih se je vračal domov utrujen in zlovoljen. Posebno slabe volje je bil ob sobotah, ko je prinesel tedenski zaslužek. Vrgel je ovoj na mizo in rekel ženi: „Tu imaš ta drobiž, dobro preračunaj, da poplačaš vsaj najbolj nujne dolgove.“

Mati je vedno dobro preračunala, varčevala, kljub temu pa je še vedno ostal precejšen dolg pri šlacunaruju, peku, mesarju.

Armada delovnih žen se z vsakim dnem večja. Med njimi vrsta najboljših: udarnic in odlikovank. Nad 13.400 udarnic je imela Jugoslavija poleti v preteklem letu. Sama Slovenija je v tem letu dala 6020 novih udarnic, 144 žen v Sloveniji pa je že v treh letih izpolnilo svoje petletne planske naloge. Uveljavljajo se tudi pri prostovoljnem delu. Sa-

mo v Sloveniji so v preteklem letu izvršile žene 3.235.493 prostovoljnih delovnih ur v vrednosti 33.072.668 dinarjev.

Tako se žene v Sloveniji in v vsej Jugoslaviji bore za izgraditev socializma v svoji domovini. Z delom odgovarjajo na zarote informbirojevcev, — to je tudi njihov ponosen odgovor razbijaškemu vodstvu Mednarodne federacije žena, ki je izključilo jugoslovanske antifašistke iz Mednarodne federacije žena.

Postala je dober delavec

Zaslužek je bil tako skromen, da se bridko nasmehne, kadar se spomni tistih dni. Delo je bilo težko, napolno za dekle, ki je bilo še napolno otrok. Delala je pod očetovim nadzorstvom, ki je bil strog mojster. Ni trpel, da bi pri delu zaostajala za drugimi. Pa tudi sama tega ni hotela. Potrudila se je, da je v vsem posnemala očeta. Vzljubila je svoje delo, ki ji je postalo vsa radost njene revne mladosti.

In nekoč zvečer, ko sta se z očetom trudna vrnila domov je oče, ki je bil v tovarni trd in redkobeseden, vzela med svoje velike dlani njeno malo, zamazano, žuljevo roko ter jo pohvalil, da je dober delavec in da bo doživela še dneve, ko bo njeno delo tudi nekaj vredno.

Gizela — udarnica

Postala je elektrovarilka. Minevala so leta. Tisoče in tisoče metrov verig je zvarila v tem času. Njene roke so od težkega dela čisto otrdele. A Gizela danes tega nič ne čuti. — saj dela s takšnim veseljem. Kajti besede njenega očeta so se izpolnile: Gizela je med najboljšimi delavci v tovarni. Večkratna udarnica je. Vsi jo spoštujejo in cenijo njeno delo.

Bitka za plan

Ko so v tovarni objavili, koliko je kateremu izmed najboljših delavcev, ki so stalno presegali norme, še potrebno do izpolnitve petletnega plana, je bilo poleg imena najboljšega varilca Jožeta Tonejca tudi ime varilke Gizele Beravseve.

Takrat se je začela bitka.

Začela se je velika tekma med Gizelo in Jožetom. Vsi delavci so govorili o njima, o njunem delu. Ona dva pa sta molčala in vsak na svojem mestu pridno delala. Niti besedice nista med delom spregovorila, kakor da sta hudo skregana. Vsak zase je trdno sklenil, da bo prvi izpolnil petletni plan.

Gizela — zmagovalka

29. novembra 1949, dve uri pred Tonejcem je Gizela izpolnila svoj plan. Bila je prva med delavci varilci v državi, ki je izpolnila petletni plan.

Na svečani konferenci, ko so bile razdeljene nagrade, je Gizela stopila k Tonejcu, mu prožila roko in rekla:

„Saj se ne jeziš name, kajne? Glavno je, da sva oba uspela. Tista majhna razlika v času nič ne pomeni. Tvoje delo je težje od mojega, ker ti variš težje in večje verige.“

Danes dela Gizela za drugo petletko. Izračunala je že, kdaj bo izpolnila svoj drugi petletni plan. Prepričana je, da bo uspela, saj ji pri delu vsi tovariško pomagajo, kakor tudi sama pomaga drugim.

ustrajala tega, kar mu je brala na obrazu. In s težkim vzdihom je odšla.

Smrt Močivskega Petruha se je z neverjetno naglico razglasila po dolini. Ljudje so šepetali o njej različne stvari. Sam Čarnuhov Otež pa je molčal kakor grob. Kot bi ga nevidna sila preganjala, je bežal ljudem izpred oči, še njegovi tovariši ga niso mnogo videli. Da bi se izognil in skrnil, je prostovoljno odhajal na postojanke, kjer je ostajal in vztrajal skoraj ves čas zasedbe Mežiške doline, pomešan, če se je le dalo, med tuje volkswehrovce.

Svojim komandantom je služil za primer navdušenega domoljuba, požrtvovalnega, neustražnega patriota. V treh tednih, kolikor je trajala zasedba, ga je Rožej Klemen le dvakrat dobil na spregled, a še takrat mu je tako rekoč pobegnul.

Nekega dne je Klemen srečal zaupnika Pipana.

„Ho, ho! Klemen!“ ga je pozdravil, „že ves teden si tu in me še nisi prišel pogledat! Kaj je to?“

„Opravki, Pipan, opravki! Soldati smo...“

„Dobro, dobro! Toda kljub temu... meni se zdi, kot bi se nas izogibal...“

„Nikakor ne! Službe je preveč. — Saj veš, da glavno reč opravljamo mi — domačini. Nprestano na fronti!“

To je bil le preveč verjeten odgovor; Pipan je sam predobro vedel, kakšen je bil položaj. Medtem ko je prve dni po zasedbi kar mrgolelo volkswehra in drugih čet po dolini, je bila ta gneča takoj manjša, čim se je občutil prvi odpor slovenskih čet na meji. Pozneje so tudi civilisti mogli opazovati, kako se število korških brambovcev krči.

Zato se je Pipanu nehote skrčilo srce.

„Mislim, da ne bo nič hudega; kar smo hoteli, smo dosegli! Drugo bo zdaj napravila mirovna konferenca.“

„Da, toda če oni pritisnejo...?“ je menil Rožej.

„Ne bodo, dovolj jim je!“

„No, kako pa se zdaj gledate z ravnateljem Göryjem...?“ Pipan je bil v zadregi:

„Ta bi bil res lahko ostal tam, kjer je bil.“

Čez nekaj časa pa je pristavil:

„Sicer pa stvar ne bo tako huda. Danes ima besedo organizacija in v organizaciji je vse. Mi smo se takoj povezali s centralo in včeraj je bil

že delegat pri nas. Vsa vprašanja smo uredili in v nedeljo bo shod. Ali prideš? Pridi in govori, domačin si — volkswehrovec.“

„Bom videl!“ je rekel Klemen in bil vesel, da je bil razgovor končan. Tudi glede Pipana je občutil nekaj kot nemirno vest, samo razložiti si ni mogel, ali krivi sebe ali Pipana.

Vedno jasneje je spoznal, kako se je že odtujil temu, na kar je še pred meseci prisegal. Vtisi in vplivi, ki jih je medtem doživljal, so delovali hitro in vztrajno. Toda kakor mu je bilo jasno, zakaj je nezadovoljen, tako mu je bilo nejasno, kaj bo, kaj naj stori? Da, kaj naj stori...? Nič mu tega ni mogel svetovati. Okrog sebe je videl rasti nezadovoljstvo: med tovariši, med samimi, do včeraj še navdušenimi volkswehrovci je iz dneva v dan opazal večjo ravnodušnost, ki se je hitro izpreminjala v očitno demoralizacijo.

Prvi so se seve začeli puntati volkswehrovci z Dunaja. Njihova razpuščena revolucionarnost se ni mogla zajeti v položaj, ki je nastal, toda stanje je zahtevalo disciplino, vztrajnost, odpor.

„Kaj nas briga ta vaša meja? Pojte se solit!“

(Dalje)

Izdajatelj, lastnik in založnik lista: Dr. Franc Petek, Velikovec. Uredništvo in uprava: Celovec, Gasometergasse 10, telefon 1624/4. Za vsebinsko odgovarja: France Košutnik. Tiska Robitschek & Co., Wien VIII., Hernalsergürtel 20. — Dopolni naj se pošiljajo na naslov: Klagenfurt 2, Postschließfach 17.